

PHILIP REEVE

POMSTA
JEĎNOOKÉ
LETKYNĚ

MLADÁ FRONTA

Pomsta jednooké letkyně

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Philip Reeve

Pomsta jednooké letkyně – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MILADÁ FRONTA

PHILIP REEVE

POMSTA
JE NOOKÉ
LETKYNĚ

PHILIP REEVE

POMSTA
JE NOOKÉ
LETKYNĚ

MLADÁ FRONTA

Přeložila Dominika Křest'anová

PREDATOR'S GOLD

Copyright © Philip Reeve 2003

Translation © Dominika Křest'anová 2006

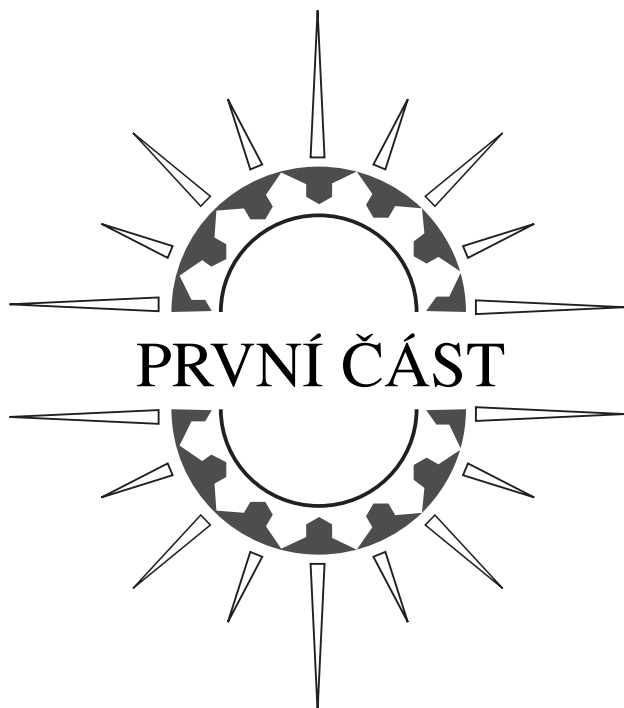
Cover Illustration © Ian McQue 2018

Cover illustration reproduced by permission of Scholastic Ltd

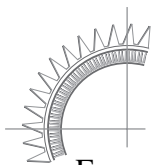
ISBN 978-80-204-4442-4 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5300-6 (ePDF)

Pro Sarah a Sama

PRVNÍ ČÁST

1 ~ LEDOVÝ SEVER

Freya se probudila brzy, ale zůstala ještě chvíli ležet. Ve tmě zřetelně cítila, jak pod ní město vibruje v rytmu pohybu, kterým ho silné motory ženou po hladkém ledu. Rozespale čekala, až jí služebné přijdou pomoci se vstáváním. Teprve za pár minut se rozpomněla, že jsou všechny mrtvé.

Shodila ze sebe přikrývky, rozsvítila argonové lampy a zaprášenými haldami poházeného šatstva se brodila do koupelny. Už několik týdnů sbírala odvalu k tomu, aby se osprchovala, ale i dnes ráno stačil jediný pohled na složité ovládací páčky ve sprchovém koutu a vzdala se bez boje; nevěděla, jak zařídit, aby tekla teplá voda. Nakonec se spokojila s tím, že jako obvykle napustila vodu do umyvadla a trochu si ošplíchla obličej a krk. Kouskem mýdla, který jí zbýval, si namydčila vlasy, načež strčila celou hlavu pod vodu. Její lazebnice by nešetřily šampónem, vyživovacími vodičkami, balzámy, zábaly a nejrůznějšími voňavými prostředky, ale teď byly mrtvé a Freya naháněla vyrovnané řady lahvíček v ohromném přístěnku koupelny strach. Měla jich na vybranou tolik, že si radši nevybrala nic.

Aspoň že už přišla na to, jak se obléct. Vytáhla z hromady na zemi zmuchlané šaty, rozložila je na posteli a spodem se vrhla dovnitř. Tam se pak vrtěla a posouvala tak dlouho, až se jí podařilo trefit se hlavou a rukama do správných otvorů. Dlouhá vesta lemovaná kožešinou, která se nosila přes šaty, se oblékala mnohem snáz, ale

zase tu byla potíř s knoflíky. Komorné byly vždycky se zapínáním hotové raz dva, a to ještě přitom stačily se smíchem brebentit o všem, co se bude toho dne dít, a Freya nepamatovala, že by jim některý knoflík utekl do nesprávné dírky, jenže teď byly všechny mrtvé.

Freya se s klením nemotorně lopotila dobře čtvrt hodiny, než se odvážila zkontrolovat výsledek v pavučinami opředeném zrcadle. Ujde to, usoudila, když vezmeme v úvahu všechny okolnosti. Možná by to chtělo na ozdobu pár šperků. Ale když vešla do klenotnice, zjistila, že ty nejhezčí kousky zmizely. Poslední dobou se věci záhadně ztrácely. Freya nechápala, jak je to možné. Ale budiž, vlastně je úplně jedno, jestli si na slepené, mýdlem umyté vlasy posadí diadém nebo jestli bude mít na špinavém krku zlatý náhrdelník s jantarem. Mamá by jí samozřejmě nedovolila, aby se ukazovala bez šperků, ale mamá byla mrtvá stejně jako ostatní.

V tichých, pustých chodbách paláce ležela jako jemný sníh tlustá vrstva prachu. Freya zazvonila na lokaje a s pohledem upřeným z okna čekala, až dorazí. Na zledovatělých střeších města se matně odrážel šedavý polární přísvit. Podlaha se zachvívala, jak kdesi v hloubi strojovery kmitaly písky a ozubená kola, ale tady nahoře byl pohyb sotva znát, protože na nejzazším severu, v Ledových pustinách, se oko nemá podle čeho orientovat; všude kolem se v nesmělém svitu oblohy třpytí nekonečná bílá pláň.

Lokaj si ještě v běhu rovnal napudrovanou paruku.

„Dobré ráno, Kukačko,“ pozdravila ho.

„Dobré ráno, Jasnosti.“

Na okamžik měla chuť pozvat Kukačku do svých kom-

nat a nařídít mu, aby se postaral o všechny ten prach, poházené šaty a ztracené šperky; mohl by jí ukázat, jak se pouští sprcha. Ale Kukačka byl muž, a pustit muže do soukromých pokojů samotné markraběnky by bylo neslýchané porušení veškerých tradic. Místo toho řekla jen to, co opakovala každé ráno: „Můžeš mě doprovodit do raní jídelny, Kukačko.“

O chvíli později, zatímco je výtah svážel do spodního podlaží, jí před očima vytanula představa jejího města, které peláší po ledovci jako černý brouček cupitající přes ohromný bílý talíř. Otázka ovšem byla, kam se vlastně ženou? Kukačka by to tuze rád věděl, viděla mu to na tváři a poznala to i podle toho, jak k ní co chvíli zabloudil távavým pohledem. Také Řídící komisi by to náramně zajímalo. Kličkovat, aby unikli hladovým dravcům, byla jedna věc, ale pomalu nastal čas, aby se Freya rozhodla, co bude s jejím městem dál. Už po tisíce let vzhlíželi obyvatelé Anchorage k příslušníkům rodu Rasmussenů a očekávali od nich zásadní rozhodnutí. Ženy z téhle linie měly odjakživa zvláštní dar. Nevládly snad městu ony od prvních dnů po Šedesátiminutové válce? To k nim promlouvala ve spánku Ledová božstva a radila jim, kam se s městem pustit, aby našlo dobré obchodní partnery a vyhnulo se ledovým průrvám a kořistnickým městům.

Ale Freya byla poslední svého rodu a Ledoví bohové s ní nemluvili. Nemluvil s ní ostatně skoro nikdo, a pokud se na ni obrátili, bylo to jen proto, aby se ve vší slušnosti vyptali, kdy už konečně vytyčí nějaký směr. Proč se ptáte mě? rozkřikla by se na ně nejradši. Jsem jen malá holka! Neprosila jsem se o to být markraběnkou! Jenže kromě ní nezbýval nikdo, koho by se mohli zeptat.

Dnes ráno jim přinejmenším dokáže odpovědět. Nebyla si ovšem jistá, jak její návrh přijmou.

Posadila se na černou židli s vysokým opěradlem a u dlouhého černého stolu o samotě posnídala. Kdykoli zavadila nožem o talíř, kdykoli zamíchala lžičkou v šálku, zvuk se v tiché síni rozlehl stonásobnou ozvěnou. Ze stínů na stěnách na ni shlížely portréty jejích božských předků a i oni vypadali trochu netrpělivě, jako by ji pobízel k rozhodnutí.

„Jen klid,“ obrátila se na ně Freya. „Už jsem se rozhodla.“

Když dojedla, vkročil dovnitř komoří.

„Dobré ráno, Kukačko.“

„Dobré ráno, Světlo Ledových plání. Řídící komise čeká, až se Vaší Jasnosti uráčí.“

Freya pokývla a komoří otevřel dveře jídelny dokořán, aby komise mohla vstoupit. Původně čítala třiadvacet členů, ale teď z ní zbyl jen pan Skabius a slečna Pymová.

Vindolína Pymová byla vysoká, poměrně nevýrazná dáma středního věku. Světlé vlasy nosila stočené do pevného drdolu, který jí balancoval na vrcholku hlavy jako kobliha. Pracovala dřív jako sekretářka nyní zesnulého vrchního navigátora a podle všeho se v jeho mapách a tabulkách vyzнала víc než slušně, ale v přítomnosti markraběnky propadala horečné nervozitě, takže kdykoli Freya třeba jen popotáhla nosem, odpověděla slečna Pymová uctivým pukrletem.

Její kolega Søren Skabius byl jejím pravým opakem. Úřad vrchního technika se v jeho rodině dědil skoro tak dlouho, co bylo město mobilní, a mezi všemi, kdo přežili, stál Freye co do postavení ze všech nejbliž. Za nor-

málních okolností by se příští léto provdala za jeho syna Axela; nebylo neobvyklé, že markraběnka pojala za chotě muže z kruhů řídících strojevnu, protože to přispívalo k harmonickému vztahu mezi panovnickým rodem a lidmi, kteří obhospodařují motory města. Okolnosti ale normální nebyly a Axel byl mrtvý. Freyu v hloubi duše těšilo, že nebude mít toho přísného, melancholického a mlčenlivého starého muže za tchána. V černých smutečních šatech dokonale splýval s temnotou ranní jídelny, takže se zdálo, jako by se jeho bílá tvář, podobná posmrtné masce, vznášela ve vzduchu.

„Dobré jitro, Jasnosti,“ uklonil se prkenně, zatímco slečna Pymová po jeho boku uzarděle vysekla nervózní pukrlátko.

„Kde přesně se nacházíme?“ zeptala se Freya.

„Jsme skoro dvě stě mil na sever od Tannhäuserových hor, Jasnosti,“ ozvala se slečna Pymová horlivě. „Máme pod sebou pevný mořský led a na dohled není žádné jiné město.“

„Strojevna očekává vaše pokyny, Světlo Ledových plání,“ promluvil Skabius. „Přejete si, abychom se obrátili zpátky k východu?“

„Ne!“ Freya se zachvěla, když si vzpomněla, jak je v minulosti div nepozřela jiná města. Kdyby se vrátili na východ nebo zkusili obchodní štěstí jižním směrem, arkangelští lovci by se o tom nepochybně doslechli, a když teď motory obsluhuje jen zlomek potřebných strojníků, nedělala si Freya naděje, že by se jim podařilo obávanému dravci utéct.

„Možná bychom to mohli zkusit na západ, Jasnosti,“ navrhla slečna Pymová nejistě. „Na východním pobřeží

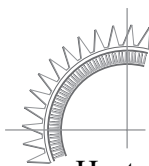
Grónska přezimují některá menší města. Třeba by byla ochotná obchodovat.“

„Ne,“ opakovala Freya rozhodným tónem.

„Pak má snad Vaše Jasnost na mysli nějaký jiný cíl?“ zajímal se Skabius. „Promluvili snad k vám Ledoví bohové?“

Freya vážně přikývla. Ve skutečnosti si ale s touhle myšlenkou pohrávala už víc než měsíc a nemyslela si, že by jí ji vnukl nějaký bůh; prostě ji nenapadala jiná možnost, jak svoje město navěky ochránit před dravci, morem a vzdušnými špiony.

„Stanovte kurz k mrtvému kontinentu,“ řekla. „Vracíme se domů.“

2 ~ HESTER A TOM

Hester Shawová si začínala zvykat na to, jaké to je být šťastná. Po všech těch letech, kdy hladověla v bahně příkopů a v ubohých paběrkářských osadách v Lovišti, si konečně našla ve světě svoje místo. Měla vlastní vzducholod' *Jenny Haniverovou* (když natáhla krk, viděla nad nákladní lodí s kořením ze Zanzibaru horní křivku jejího červeného pláště) a měla Toma, milého, hezkého, chytrého Toma, kterého milovala z celého srdce a který, jakkoli nepravděpodobné se to mohlo zdát, měl doopravdy rád ji.

Dlouho byla přesvědčená, že to nemůže vydržet. Byli každý úplně jiný a Hester byla navíc všechno, jen ne krásná: vyčouhlá holka samá ruka samá noha, zrzavé vlasy spletené do dvou utazených copů a tvář rozřátou vejplů jizvou po ráně mečem, která ji připravila o jedno oko a většinu nosu a nechala ústa pokřivená do věčného zubatého úšklebku. *To nemůže vydržet*, opakovala si pořád dokola, když na Černém ostrově čekali, až jim v docích opraví chudinku pochroumanou *Jenny Haniverovou*. *Zůstává se mnou jenom ze soucitu*, připomínala si, zatímco odlétali na jih do Afriky a odtamtud do Jižní Ameriky. *Co na mně může vidět?* ptala se v duchu po celou dobu, kdy jim zásobování velkých ropných aglomerací v Antarktidě vynášelo spousty peněz, i pak, kdy v jediném okamžiku o všechno přišli, protože museli na útěku před vzdušnými piráty vyhodit nad Sierra del Fuego celý náklad přes palubu. Ještě když se s kupeckou karavanou vraceli přes

modravý Atlantský oceán zpátky, šeptala si: *Tohle přece nemůže vydržet.*

Ale bylo to tak; žili spolu už víc než dva roky. A teď, v hřejivém svitu zářijového slunce na terase před Kozím hřbetem, jednou z nesčetných kaváren na hlavní třídě Přístavu, začínala Hester věřit, že jim to možná vydrží navěky. Stiskla pod stolem Tomovi ruku, usmála se svým šišatým úsměvem a on jí oplatil láskyplným pohledem, stejným, jaký v jeho očích zahlédla, když ho v mihotavém světle Medúzy poprvé políbila – téže noci, kdy zahynulo jeho město.

Letošního podzimu se Přístav vydal na sever a visel teď několik tisíc stop nad Ledovými pustinami, kde se pod něj sjela maličká paběrkařská městečka, která se v období půlnočního slunce proháněla po nedozírném ledu a teď přijela nabídnout své nálezy. Ke kotvicím kójím veřejného přístaviště stoupal balon za balonem a z jejich košů se valily rázovité postavičky kupčků se Startechem. Hned jak vysokou botou dokročili na odlehčené pláty paluby, začínali zplna hrdla vychvalovat svoje zboží. Mrazivý sever byl pro lovce starověkých technických vy-možností bohatým nalezištěm, takže šťastní majitelé nabízeli součástky ze Stopařů, akumulátory k Teslovým puškám a divokou směs prapodivných dílů z přístrojů, které tu zbyly po bezmála desítky zaniklých civilizací. K dostání byly mimo jiné i úlomky historického létajícího stroje, který v pevném ledu bez úhony přečkal stovky let od Šedesátiminutové války.

Ledové pláně se pod nimi táhly na jih, východ a západ a pak mizely kdesi daleko v mlžném oparu – chladná, kamenitá země, kde osm měsíců v roce vládla Ledová bož-

stva a kde v pavučině stop po pásech měst už teď ležely flíčky sněhu. Na severu se tyčila černá čedičová hradba Tannhäuserových hor, což byl sopečný řetěz vytyčující severní hranici Loviště. Několik sopek ještě soptilo a na obloze nad nimi se jako sloupy zdvíhaly do výše chocholy šedého kouře. Skrze závoj popela mezi nimi Hester s Tomem stěží rozeznávali bělostnou rozlohu Ledové pustiny, na níž se cosi pohybovalo, cosi obrovského, špinavého a neúprosného – jako zvlčilá hora.

Hester vytáhla z kapsy kabátu dalekohled, přiložila ho k oku a otáčela zaostřovacím kroužkem, dokud rozmlžený předmět nedostal pevné obrysy. Měla před sebou město: osm pater továren a ubikací pro otroky, komíny chrlicí saze, lanová dráha poháněná odporem vzduchu, parazitní vzducholodě filtrující u výfuků kouř, aby získaly zbytkové minerály, a úplně dole, přízračně zahalená clonou sněhu a drceného kamene, obrovská otáčející se kola.

„Arkangel!“

Tom sáhl po dalekohledu v její ruce. „Máš pravdu. V létě se vždycky drží na severním úpatí Tannhäuserových hor a loví u průmysků paběrkářská města. Led kolem pólu je sice o hodně silnější, než býval dřív, ale i tak by takhle koncem léta nemusel na některých místech váhu velkého města unést.“

Hester se zasmála: „Náš pan Vševěd.“

„Copak za to můžu?“ ohradil se Tom. „Byl jsem přece učedníkem historie, pamatuješ? Museli jsme se naučit nazpaměť seznam největších mobilních měst na světě a Arkangel byl na samém začátku, takže na něj hned tak nezapomenu.“

„Ty aby ses nepředváděl,“ hudrala Hester. „Škoda že

to není Timbry nebo Xanne-Sandansky, to bys byl s rozumem v koncích.“

Tom se znovu zadíval do dalekohledu. „Co nevidět vytáhne pásy, spustí železné skluznice a vyrazí po ledu hledat k snědku ledová města a sněhorádké paběrkářské osady.“

Momentálně se ale Arkangel podle všeho spokojil s obchodováním. Město bylo tak obrovské, že nepřicházelo v úvahu, aby se protáhlo některým z průsmyků v Tannhäuserových horách, ale z jeho kotvišť už vzlétala jedna vzducholod' za druhou a v dlouhém průvodu mířily zamženým nebem k Přístavu. První už se odvážnou klíčkou prosmykla mezi vírem balonů obklopujících létající město a střemhlav zamířila ke kóji číslo šest, která ležela přímo pod balkonem, kde seděla Hester s Tomem; zřetelně ucítili slabé zachvění, když se upínací svorky přichytily ke kotvišti. Byla to štíhlá útočná loď pro kratší lety a na jejím černém plášti zahlédli červeně vybarvenou kresbu vlka, pod níž stálo švabachem vyvedené jméno: *Blesk z čistého nebe*.

Z pancéřované gondoly se vyhrnuli urostlí hřmotní muži v huňatých pláštích a čepicích a těžkým krokem se pustili po přístavišti ke schodům na Hlavní třídu. Zpod halen jim občas chladně zasvitly drátěné košile a jednomu vyrůstaly z ocelové přílby dva ohromné trychtýře gramofonových trub. Od helmy vedl kabel k mosaznému mikrofonu, který svíral v pěsti jeho soused. Bok po boku stoupali do schodů a hlas muže s mikrofonem se dunivě rozléhal po celém městě.

„Zdravím vás, vzduchoplaváči, jménem velkého Arkangelu, kladiva nejzazšího ledu a biče severu, v jehož

útrobách našly svůj konec statické Špicberky. Zdravím vás a přináším zlato, které může dostat každý, kdo nám poví, kde najdeme některé polární město! Třicet zlatých sovereignů za každou informaci, která nás dovede ke kořisti!“

Razil si cestu mezi stolky v Kozím hřbetu a nepřestával rozhlašovat svoji nabídku bez ohledu na to, že piloti kolem stahovali tvář do kyselých úšklebků, potřásali hlavou a odvraceli se. Kořist už byla tak vzácná, že většina ohromných metropolí z celého světa nabízela informátorům slušné peníze, ale málokdo to dělal takhle bezostyšně. Počestní obchodníci už se pomalu začínali obávat, že je ze všech menších ledových měst nadobro vykážou; vždyť který starosta by riskoval, že nechá přistát někoho, kdo den nato odletí a vyzradí pozici jeho města obrovskému, věčně hladovému městožravci, jako je Arkangel? I při nejvyšší opatrnosti se ale vždycky našli pašeráci, poloviční piráti a kupčíci, kterým obchody nešly tak, jak by si přáli, a ti všichni po dravcově zlatu ochotně natáhli ruku.

„Kdo z vás letošního léta obchodoval v městech, jako je Kivito, Breidhavig nebo Anchorage, a víte, kde hodlají trávit zimu, najdete mě U Pláště a gondoly!“ vybízel všechny nově příchozí. Byl mladý a už od pohledu bylo zřejmé, že chytrosti moc nepobral, ale je bohatý a dobře živý. „Třicet zlatých, přátelé, dost na to, abyste si celý rok nemuseli dělat starosti, kde vzít na palivo a *luftgas*.“

„To je Pjotr Masgard,“ zaslechla Hester od vedlejšího stolu, kde seděla vzduchoplavkyně z kmene Dinka se svými přáteli. „Nejmladší syn direktora Arkangelu. Stojí v čele bandy, která si říká Lovci. Nejenže si nechávají donášet, ale dělají prý to, že se svou vzducholodí přistanou na ně-

jakém mírumilovném městečku, které je natolik rychlé, že by ho Arkangel nedohonil, dají starostovi meč na krk a přinutí ho zastavit nebo otočit, takže těm chudákům nezbude než navést své město Arkangelu přímo do čelistí.“

„Ale to je nespravedlnost!“ neudržel se Tom. Také on poslouchal, o čem se mluví u sousedního stolu, a jeho slova se nešťastnou náhodou rozlehla právě ve chvíli, kdy se Masgard na okamžik odmlčel. Lovec se otočil jako uštknutý a s úsměvem na masité, pohledné tváři se zahleděl přímo na něj.

„Říkáš nespravedlnost, vzduchoplaváčku? Copak se ti nezdá? Silnější město vždycky zhltně slabší, tak už to chodí.“

Hester strnula. Nikdy jí nešlo do hlavy, proč si Tom myslí, že je na světě nějaká spravedlnost. Nejspíš to bude tím, v čem vyrůstal, říkala si. Kdyby se musel pár let starat o holé živobytí v nějaké paběrkařské osadě, rychle by ho to přešlo, jenže do něho cech historiků odmalička hustil pravidla a zvyky dobré jen k tomu, aby se ho náhodou nedotkl skutečný život. Sice už od těch dob zažil leccos, ale i tak ho lidé jako Masgard dokázali vyvést z míry.

„Chtěl jsem tím jenom říct, že je to proti všem pravidlům urbanistického darwinismu,“ zvedl Tom oči k mohutnému muži. Ani když se postavil, nijak zvlášť si nepomohl, protože Lovec byl přinejmenším o hlavu vyšší než on. „Rychlá města polykají pomalá a silná města slabá, tak je to v pořádku, protože v přírodě to chodí stejně. Ale nabízet nálezný a nutit kořist měnit směr narušuje rovnováhu,“ vykládal, jako by Masgard byl jen oponentem v debatním kroužku učedníků historie.

Masgard roztáhl v úsměvu rty od ucha k uchu, odho-

díl cíp kožešinového pláště stranou a tasil meč. Všude kolem se ozvaly překvapené, poděšené výkřiky a o zem zachotily převrácené židle, jak se všichni kvapně klidili stranou. Hester popadla Toma, a jak ho táhla dozadu, nespouštěla přitom oko z lesknoucí se čepele. „Nech toho, Tome, neblázni!“

Masgard na ni na okamžik vytřeštil oči a pak s hurónským smíchem vrátil meč do pochvy. „To se podívejme! Že ale má ten náš vzduchoplaváček překrásnou ochránkyni!“

Jeho posádka se rozchechtala spolu s ním. Hester naskákaly na tváři nepravidelné skvrny ruměnce a rychle si přes obličej přetáhla svůj starý červený šátek.

„Až budeš mít chvílku, stav se za mnou, děvenko!“ zahlekal Masgard. „Pro krásnou dámu si vždycky najdu čas. A nezapomeň, kdybys mi chtěla svěřit kurz nějakého města, dám ti třicet zlatých. Můžeš si za ně koupit nový nos!“

„Budu si to pamatovat,“ slíbila Hester, zatímco spěšně strkala Toma stranou. Vztek se jí třepetal v hrudi jak uvězněná vrána. Nejradši by se obrátila a vrhla se na toho drzouna. Beztak by se vsadila, že Masgard s tím mečem, co je na něj tak pyšný, ani neumí zacházet. V poslední době si ale dávala záležet, aby temná, pomstychtivá strana její povahy zůstávala co nejvíc skrytá, a tak se spokojila s tím, že vytáhla nůž a nenápadně přerázla kabel Masgardova mikrofonu. Až bude chtít znovu vyhlásit svou nabídku, stane se terčem posměchu pro změnu on sám.

„Promiň,“ hlesl Tom zkroušeně, když sbíhali ke kotvišti. Proti nim mířily vzhůru davy obchodníků a zvědavců z Arkangelu. „Já nechtěl... jen jsem si říkal...“

„Nic se nestalo,“ uklidnila ho Hester. Nejradši by mu řekla, že kdyby čas od času nedělal takovéhohle ztřeštěné, odvážné hlouposti, ani by to nebyl on a třeba by ho neměla tolik ráda. Nenapadala ji ale ta správná slova, a tak ho jen postrčila do koutku pod pilířem mezi patry, chytila ho hubenýma rukama kolem krku, stáhla si z tváře šátek a políbila ho. „Pojď, letíme pryč.“

„Ale vždyť ještě nemáme žádný náklad. Chtěli jsme se tu poohlédnout po nějakém obchodníkovi s kožešinou nebo...“

„Tady nikoho takového nenajdeme. Sem lidi vozí hlavně Startech a s tím přece nechceme mít nic společného, nemám pravdu?“ Nevypadal dvakrát přesvědčeně, a tak ho radši, dřív než stačil cokoli namítnout, ještě jednou políbila. „Už mě to v Přístavu nebaví. Radši bych už byla zpátky na Ptačích stezkách.“

„No dobře,“ souhlasil Tom. Usmál se a přejel jí prsty po rtech, po tváři a po hrbolku v místě, kdy jí jedno obočí protínala jizva. „Jak chceš. Severní oblohy už jsme viděli ažaž. Poletíme.“

Ale tak jednoduché to nebylo. Když dorazili k sedmácté kóji, seděl vedle *Jenny Haniverové* na velkém koženém ranci jakýsi člověk. Hester, kterou Masgardovo pošklebování přece jen vyvedlo z míry, si rychle zahalila tvář. Tom pustil její dlaň a spěchal k neznámému.

„Dobrý den!“ volal muž a zvedal se na nohy. „Pan Natsworthy? Slečna Shawová? To vám nejspíš patří tahle úžasná vzducholoď, je to tak? No to mě podrž, v přístavní kanceláři mi říkali, že jste mladí, ale nečekal jsem, že tolik. Vždyť jste pomalu ještě děti!“

„Už je mi skoro osmnáct,“ ohradil se Tom.

„Ale to nic, na tom nesejde,“ usmíval se na ně chlapík od ucha k uchu. „Na věku nezáleží, když má člověk pro strach uděláno, a to vy dva beze vší pochyby máte. ‚Kdo pak je ten pohledný mladík?‘ ptám se svého dobrého přítele přístavního kapitána a on na to: ‚To je Tom Natsworthy, pilot *Jenny Haniverové*.‘ ‚Pennyroyale,‘ říkám si já, ‚přesně takového mládence zrovna hledáš!‘ A tak mě tady máte!“

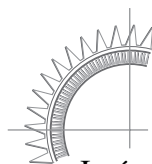
A tak ho tu měli. Jejich nový známý byl nevelký proplešatělý mužík s mírnou nadváhou a pečlivě zastřiženou bílou bradkou. Podle oblečení by člověk hádal na typického paběrkáře ze severu – měl na sobě dlouhý kožich, kožešinovou čepici, halenu se spoustou kapes, teplé kalhoty a válenky vyložené kožešinou –, ale všechno to vypadalo nezvykle nákladně, jako by si nechal od předního krejčího ušít kostým do nějaké hry odehrávající se na Dalekém severu.

„Tak co vy na to?“ zeptal se.

„Co my na co?“ odsekla Hester, které se tenhle okázalý cizinec od prvního pohledu nezamlouval.

„Promiňte, pane,“ přidal se Tom podstatně zdvořilejším tónem. „Nechápeme tak úplně, co vlastně chcete...“

„Ale no ne, pardon, hluboce se omlouvám,“ rozkládal neznámý o překot. „Dovolte, abych vám vše objasnil! Pennyroyal jméno mé, Nimrod Beauregard Pennyroyal. Trochu jsem teď zkoumal oblast tady těch úděsných ohnivých hor a chystám se letět domů. Rád bych si zaplatil cestu ve vaší skvostné vzducholodi.“

3 ~ PASAŽÉR

Jméno Pennyroyal bylo Tomovi vzdáleně povědomé, i když si nedokázal vybavit, o koho jde. Určitě o něm slyšel ještě jako učeník historie na některé z přednášek, ale co přesně Pennyroyal vykonal nebo řekl, aby si vydobyl místo v osnovách, už si nevzpomínal; většinu vyučování tehdy trávil sněním o fantastických dobrodružstvích, takže učitelům nevěnoval moc pozornosti.

„My cestující nevozíme,“ odbyla Hester mužíka rázně. „Chystáme se na jih a letíme jen ve dvou.“

„Jih je ovšem přímo ideální!“ rozzářil se Pennyroyal. „Pocházím z prámového letoviska Brightonu a to se tenthle podzim plaví po Středním moři. Rád bych byl doma co nejdřív, slečno Shawová. Moji nakladatelé, pánové Pomey a Truss, chtějí vydat mou novou knihu do Měsíčních svátků a zapřísahají mě, abych se pustil do psaní. Musím se co nejdřív zavřít do pracovny a v klidu si utřídit poznámky.“

Během řeči se nervózně ohlížel přes rameno, těkal pohledem po tvářích lidí v kotvišti a mírně se potil. Hester se nemohla zbavit dojmu, že za jeho touhou být co nejdřív doma vězí ještě nějaký další, podezřelý motiv. Ale Toma jeho slova zaujala. „Vy jste spisovatel, pane Pennyroyale?“

„Profesor Pennyroyal, smím-li prosit,“ opravil ho mužík se stále stejně zářivým úsměvem. „Jsem objevitel, dobrodruh a průkopník alternativní historie. Možná jste narazil na některou z mých prací, třeba *Ztracená písečná*

města nebo Překrásná Amerika – pravdivá zpráva o mrtvém kontinentu...“

V tu chvíli si Tom vzpomněl, kde profesorovo jméno slyšel. Chudley Pomeroy se o Nimrodu B. Pennyroyalovi jednou zmínil v souvislosti s nejnovějšími trendy v pojetí historie. Pennyroyal v nejmenším nerespektuje skutečnou vědeckou práci, prohlásil tehdy starý historik. Jeho odvážné expedice jsou jen vychytralý reklamní tah a jeho knihy představují snůšku divokých teorií a za vlasy přitažených dobrodružných a romantických historek. Tomovi se divoké teorie a za vlasy přitažené historky vcelku zamlouvaly a pokoušel se pak najít Pennyroyalovy spisky v knihovně Muzea, ale staromilský cech historiků jim nedopřál místo mezi skutečně vědeckými díly, a tak se Tom nikdy nedozvěděl, kam všude se dobrodruh na svých cestách podíval.

Obrátil se na Hester. „Jeden cestující se nám dovnitř vejde, Het. A nějaké peníze by se hodily.“

Hester se zamračila.

„Jistě, o peníze si nedělejte starost,“ vytáhl Pennyroyal naditý váček a zatřásl jím, až mince uvnitř zacinkaly. „Řekněme pět zlatých sovereignů teď a pět, až přistaneme v Brightonu? S Pjotrem Masgardem byste si samozřejmě přišli na víc, kdybyste mu vydali napospas nějaké nešťastné město, ale zas tak špatný obchod to není a navíc prokážete velkou službu literatuře.“

Hester zaryl pohled do kotouče lana v kóji. Bylo jí jasné, že prohrála. Tenhle přehnaně srdečný cizinec věděl, co na Toma platí, a navíc sama musela uznat, že jim deset zlatých přijde vhod. Ještě naposledy se pokusila odvrátit nevyhnutelné. Štouchla nohou do Pennyroyalova

rance. „Co v tom máte? Startech zásadně nevozíme. Viděli jsme, co všechno dokáže.“

„Nebesa, to mi mluvíte z duše!“ zvolal Pennyroyal. „Jsem sice alternativní historik, ale nejsem blázen. Sám jsem viděl, jak to dopadá s těmi, kdo celý život vyhrabávají staré stroje. Buď je otráví nějaké záhadné záření, nebo vyletí do vzduchu, když některý ten krám vybuchne. Kdepak, já s sebou vozím jen podvlíkačky a pár tisíc stran poznámek a nákresů ke své nové knize. *Ohnivě hořry – přírodní úkaz, nebo chyba dávných vědců?* se bude jmenovat.“

Hester kopa do rance ještě jednou. Pomalu se převálil na bok, ale neozvalo se z něj kovové chřestění, které by profesora usvědčilo ze lži. Sjela pohledem na svoje nohy a pak ještě níž. Děrovanými pláty podlahy bylo vidět až na zem, kde se jakési město zvolna vleklo směrem na západ a táhlo za sebou po zemi dlouhatánský temný stín. No tak dobře, pomyslela si. Střední moře bude teplé a modré, pravý opak téhle bezútěšné pustiny, a do týdne by tam měli být. Týden se snad s Pennyroyalem vydrží o Toma dělit. Vždyť ho bude mít pro sebe celý život.

„Tak dobře,“ řekla nahlas. Vytrhla badateli váček a odpočítala pět zlatých, dřív než si svou nabídku stačí rozmyslet. Tom po jejím boku zatím říkal: „Usteleme vám v přední kabině, profesore, a když budete chtít, můžete si z marodky zřídit pracovnu. Přes noc ještě zůstaneme tady a za svítání vyrazíme.“

„Jestli pro to nemáte nějaký závažný důvod, Tome, radši bych vyrazil hned.“ Pennyroyal znovu přešel celé kotviště poplašeným pohledem. „Nerad bych nechával svoji múzu čekat.“

Hester pokrčila rameny a znovu zalovila ve váčku. „Poletíme, hned jak dostaneme od přístavního kapitána svolení,“ řekla. „Ale bude vás to stát o dva sovereigny víc.“

Slunce podobné žhavému uhlíku se sklánělo do mlžného oparu nad západním pásem Tannhäuserových hor. Z trsu obchodních městeček pod nimi se ještě stále zdvíhaly balony a přes pás čedičových vrcholků nepřestávaly přilétat vzducholodě všech tvarů a velikostí směřující z Arkangelu na jih. Jedna z nich patřila přívětivému postaršímu starožitníkovi jménem Widgery Heyl. Kromě obchodování se Startechem si přivydělával pronájmem místností nad svým obchůdkem v Arkangelu a poskytováním informací každému, kdo za ně byl ochoten zaplatit.

Nechal manželky, aby se o ukotvení vzducholodě postaraly samy, a rovnou se rozběhl do přístavní kanceláře. „Neviděl jste tohoto chlapa?“ vybafl na muže za stolem.

Přístavní kapitán se podíval na fotografii, kterou před něj pan Heyl položil. „Ale to je přece profesor Pennyroyal, ten ctihodný historik,“ odpověděl nevzrušeně.

„Ctihodný, to zrovna!“ rozkřikl se starožitník vztekle. „Bydlel u mě v podnájmu šest neděl, ale jakmile byl v dohledu Přístav, vzal do zaječích a nezaplatil mi ani pětník! Kde je? Kde toho lotra najdu?“

„To jdete s křížkem po funuse, člověče,“ zašklebil se kapitán, kterého bůhvíproč těšilo oznamovat špatné zprávy. „Přiletěl v jednom z prvních balonů z Arkangelu a ptal se po vzducholodích, co mají namířeno na jih. Poslal jsem ho za tou mladičkou dvojicí, co létá s *Jenny Hani-*

verovou. Vyrazili před necelými deseti minutami někam ke Střednímu moři.“

Heyl zasténal a unaveně si přejel dlaní po velké bleďavé tváři. Těch dvacet sovereignů, co mu Pennyroyal slíbil, mu bude setsakra chybět. Proč, proč jen toho mizeru nedonutil, aby mu zaplatil předem? Natolik mu zalichotilo, že mu profesor daroval výtisk *Překrásné Ameriky* s vlastnoručně psaným věnováním („Mému vzácnému příteli Widgerymu“) a slíbil mu, že se o něm zmíní ve svém příštím díle, že mu nepřišlo podezřelé ani to, když Pennyroyal začal k účtu připisovat dluhy u obchodníků s vínem. Dokonce se ani neohradil, když začal otevřeně flirtovat s jeho mladšími manželkami! K čertu s tou pakáží spisovatelskou!

Vtom k němu ale mlhou sebelítosti a počínající migrény, která mu kalila myšlenky, dolehla zajímavá informace, kterou kapitán mimoděk vypustil z úst. Bylo to jisté jméno, povědomé jméno. A nanejvýš cenné jméno!

„Říkal jste *Jenny Haniverová*?“

„Přesně tak.“

„Ale to není možné! Ta přece zanikla, když bohové zničili Londýn!“

Přístavní kapitán zavrtěl hlavou. „Ale vůbec ne, drahý pane, ani náhodou. Poslední dva roky se potuluje po cizích oblohách; slyšel jsem, že obchoduje s nuevo-mayskými zikkuratovými městy.“

Pan Heyl mu poděkoval a rozběhl se ke kotvišti. Vzhledem ke svým důstojným rozměrům neběhal často, ale tohle mu za trochu pohybu stálo. Odstrčil houf dětí, které se střídaly u dalekohledu připevněného k zábradlí, a rozhlédl se po obloze. Pár stupňů na západ od přímého jihu se

v paprscích zapadajícího slunce zaleskla zadní okna jakési vzducholodě, maličké červené lodi s dřevěnou, halabala opláštěnou gondolou a párovými motory Jeunet-Carot.

Rychle zamířil zpátky ke své lodi *Časové znamení*, kde na něj čekaly jeho těžce zkoušené manželky. „Rychle!“ zavelel, když se vřítel do gondoly. „Zapněte vysílačku!“

„Takže Pennyroyal mu znovu proklouzl mezi prsty,“ poznamenala jedna z žen.

„To se podívejme,“ ušklíbla se druhá.

„V Arkangelu to bylo přesně totéž,“ přisadila si třetí.

„Ticho, manželky!“ houkl pan Heyl. „Tohle je důležité!“

Čtvrtá žena protáhla obličej. „Ten lotr Pennyroyal ani za tolik starostí nestojí.“

„Chudáček profesor,“ povzdechla si pátá plačtivě.

„Pennyroyala pusť z hlavy!“ okřikl ji manžel. Strhl z hlavy klobouk, nasadil si sluchátka vysílačky a přeladil na tajnou vlnovou délku. Netrpělivě mávl rukou na pátou ženu, aby přestala fňukat a spustila vysílání. „Vím o někom, kdo mi za tuhle informaci slušně zaplatí! Ten podvodník Pennyroyal právě odletěl na vzducholodi, která dřív patřila Anně Fangové!“

Teprve teď si Tom uvědomil, jak mu chybí společnost kolegů historiků. Hester si sice vždycky ráda poslechla nejrůznější příhody a vědomosti, které mu utkvěly v hlavě z učednických let, ale sama toho moc k vyprávění neměla. Odmalička se musela starat o holé živobytí a uměla sice vyskočit na palubu rozjetého města, chytit a vykuchat kočku a kopnout chmatáka, který by ji chtěl o něco při-

pravit, přesně tam, kde to nejvíc bolí, ale v životě ji nena-
padlo zajímat se o historii světa, ve kterém žije.

Teď měl společnost bodrého profesora Pennyroyala, kterého bylo na palubě všude plno, o všem měl svou teo-
rii a chrлил ze sebe jednu anekdotu za druhou. Když ho
Tom poslouchal, občas se mu bezmála zastesklo po le-
tech, která trávil v londýnském Muzeu obklopený kniha-
mi, údaji, exponáty a vědeckými diskusemi.

„Podívejte se třeba na tyhle hory,“ ukazoval právě
Pennyroyal z okna na pravoboku. Míjeli na cestě k jihu
dlouhý výběžek Tannhäuserových hor a na cestovatelově
tváři se míhaly odlesky žhavé lávy v kráteru aktivní sop-
ky. „Hodlám jim věnovat svoji nejnovější knihu. Kde se
tu vzaly? Jak víme z map, které se dochovaly, ve starově-
ku tu ještě nebyly. Jak je možné, že z ničeho nic takhle
narostly? Co k tomu vedlo? A s Šan Guem je to totéž. Žan-
-Šan je nejvyšší hora na zeměkouli, ale ve starověkých
záznamech o ní nenajdete jedinou zmínku. Opravdu má
všechny ty hory na svědomí přirozená sopečná činnost,
jak nám odmalíčka tvrdili? Nemůže to být důsledek něja-
ké nedozírné chyby, když se našim předkům vymkly
technické vynálezy z rukou? Třeba nějaký experimentál-
ní zdroj energie nebo ničivá zbraň? Umělé sopky! Jen si
představ, Tome, co by to bylo za objev!“

„Nás Startech nezajímá,“ poznamenala Hester auto-
maticky. Snažila se právě určit podle map nejlepší kurz
a Pennyroyal jí začínal nesnesitelně lézt na nervy.

„Jistěže ne, moje milá,“ zvolal Pennyroyal s pohledem
upřeným na přepážku vedle ní (ještě pořád se jí nedokázal
podívat do znetvořené tváře zpřímá). „Jistěže ne! Nanejvýš
rozumný a ušlechtilý předsudek. Ale na druhou stranu...“

„To není žádný předsudek,“ vyštěkla Hester a namířila na něj špice odpíchovátka s takovým výrazem, až se vylekal, že mu ublíží. „Moje maminka byla archeoložka. A taky badatelka, průzkumnice a historička, zrovna jako vy. Cestovala až do mrtvé Ameriky a něco tam vykopala a přivezla domů, jakýsi přístroj zvaný Medúza. Vládce Londýna se o tom doslechl a poslal k nám Valentina, svého člověka. Ten maminku zabil, Medúzu jí sebral a při té příležitosti mi takhle poznamenal obličej. Pak Medúzu odvezl do Londýna, místní inženýři ji uvedli do chodu a prásk! Obrátila se proti nim a bylo po Londýnu.“

„Ano, to je pravda,“ odpověděl Pennyroyal zkrotle. „Všichni víme, jak to tenkrát s Medúzou dopadlo. Dokonce si přesně vzpomínám, co jsem tou dobou dělal. Přebýval jsem zrovna na palubě města Cittàmotore ve společnosti jisté okouzující mladé dámy jménem Meduňka Muffinová. Viděli jsme, jak se na východě celá obloha znenadání rozsvítila jako za bílého dne, a to jsme byli bezmála na druhém konci zeměkoule...“

„Tak vidíte, a my byli přímo u toho. Proletěli jsme tlakovou vlnou a viděli jsme na vlastní oči, co z Londýna zbylo druhý den. Celé město shořelo na uhel, Tomovo rodné město, a to jen kvůli něčemu, co maminka vykopala a přivezla. Proto nám teď Startech nesmí na oči.“

„Ehm... jistě,“ poznamenal Pennyroyal, teď už nadobro vyvedený z míry.

„Jdu si lehnout,“ řekla Hester. „Bolí mě hlava.“ Byla to pravda; stačilo pár hodin Pennyroyalova tlachání, aby se jí za slepým okem usadila bodavá bolest. Popošla k sedadlu pilota a chtěla Toma políbit na dobrou noc, ale protože z nich Pennyroyal nespouštěl oči, jen se letmo dotkla

jeho ucha. „Až si budeš chtít odpočinout, zavolej mě,“ řekla jen a zamířila ke kabině na zádi.

„Páni!“ vydechl si Pennyroyal, když byla z doslechu.

„Někdy je maličko nedůtklivá,“ připustil Tom v rozpacích z jejího výstupu, „ale jinak je moc milá, jen trochu plachá. Stačí ji dobře poznat...“

„Ale jistě, samozřejmě,“ pospíšil si Pennyroyal. „Člověk na první pohled vidí, že pomineme-li ten poněkud nezvyklý zevnějšek, je to naprosto... ehm...“ Ale protože nemohl přijít na jediný klad, který by Hester přiznal, nechal raději větu nedokončenou. Vstal a zahleděl se z okna na měsíčním svitem zalité hory a drobounká světélka měst, která se šinula přes pláň pod nimi.

„S tím Londýnem ale nemá tak docela pravdu,“ řekl po chvíli. „Myslím to, že shořel na uhel. Mluvil jsem s lidmi, kteří tam byli. Zbyla po něm spousta trosek. Ve Vnějším kraji na západ od Batmunk Gompy dodnes leží celé kusy Břicha. Jen si představ, znám dokonce jistou archeoložku, okouzlující mladou dámu jménem Harpye Morchardová, která tvrdí, že osobně navštívila vnitřek jedné takové obrovské sekce. Vyprávěla neskutečné věci: všude prý leží ohořelé kostry a ohromné kusy budov a strojů. A zbytkové záření z Medúzy prý dodneška rozsvěcí mezi troskami barevná bludítka jako světličky... chci říct barevná světýlka jako bludičky.“

Teď se cítil nesvůj pro změnu Tom. Zkázu rodného města v sobě ještě pořád nosil jako nezhojenou ránu a i po dvou a půl letech mu do snů pronikala tehdejší smrtonosná záře. Nechtěl už o vraku Londýna slyšet ani slovo, a tak radši stočil hovor na profesorovo oblíbené téma, totiž profesora samého.

„Určitě jste navštívil spousty zajímavých míst, vidíte?“

„Zajímavých? To si ani neumíš představit, Tome, co já všechno viděl! Až přistaneme v Brightonu, skočím do nejbližšího knihkupectví a koupím ti svoje sebrané spisy. Dost mě překvapuje, že se s nimi tak bystrý mladík jako ty ještě nesetkal.“

Tom pokrčil rameny. „V knihovně v londýnském Muzeu je bohužel neměli...“

„To mě nepřekvapuje! Ten jejich takzvaný cech historiků, pchá! Zkostnatělí páprdové! Jen si představ, jednou jsem dokonce zažádal o přijetí, ale vrchní historik Thaddeus Valentin mě bez pardonů odmítl! Jen proto, že se mu nelíbilo, co jsem objevil při cestě do Ameriky!“

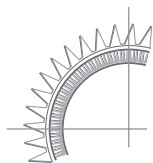
Tohle Toma zaujalo. Nelíbilo se mu, když někdo mluvil o jeho bývalých učitelích jako o zkostnatělých páprdech, ale s Valentinem to bylo něco jiného. Valentin se ho pokusil zabít a zavraždil Hesteřiny rodiče. Pokud se tedy někdo Valentinovi nezamlouval, musel to podle Toma být slušný člověk.

„A co jste v té Americe našel, pane profesore?“

„To je dlouhá historie, Tome. Chceš si ji poslechnout?“

Tom přikývl. Beztak nemůže odejít od řízení, dokud od jihu takhle fouká, a zajímavé vyprávění ho aspoň udrží vzhůru. A navíc v něm Pennyroyalovy řeči probudily dávnou vzpomínku na časy, kdy život plynul v klidu a on se po večerech mohl ve společné ložnici schoulit pod příkrývkou a číst při baterce příběhy slavných objevitelů a historiků, jako byl Monkton Wylde, Čung-Mai Spoffortová, Valentin nebo Fishar s Comptonem Clarkem.

„Moc rád, pane profesore,“ přikývl.

4 ~ DOMOV UŠLECHTILÝCH DIVOCHŮ

„Severní Amerika,“ spustil Pennyroyal, „je mrtvý kontinent, to ví každý. Objevil ji roku 1924 Kryštof Kolombo, slavný cestovatel a detektiv, a později zde vznikla říše, která ve své době ovládala celý svět, ale byla nadobro zničena v Šedesátiminutové válce. Dnes jsou tam k nalezení jen strašidelné rudé pouště, otrávené močály, krátery po atomových bombách, rez a pusté skály. Jsou to kraje, kam se odváží jen ti nejkurážnější badatelé, mezi nimi archeologové jako Valentin nebo ta nebohá matka tvojí mladé přítelkyně, kteří chtějí ze starověkých bunkrů zachránit zbytky Startechu.

Ale i tak se leccos proslýchá. Pověsti. Příběhy, které vyprávějí v ošuntělých vzdušných oázách opilí vzdušní vlci. Historky o vzducholodích, které v prudkém větru ztratily směr a najednou se ocitly nad docela jinou Amerikou – nad lány zelených lesů a pastvin a obrovskými modravými jezery. Proslýchá se, že někdy před padesáti lety jistý letec jménem Snøri Ulvaeusson dokonce v podobně zeleném kraji přistál. Dal mu údajně jméno Vinland, zakreslil ho do mapy a dovezl ji starostovi Reykjavíku. Když se po ní ale současní vědci pídili, nenašli v reykjavické knihovně pochopitelně vůbec nic. A pokud jde o ta ostatní vyprávění, dopadá to vždycky stejně: vzduchoplavec se celá léta snaží najít to zázračné místo znovu, ale nikdy se mu to nepodaří. Nebo třeba i podaří,

ale když pak slétne níž, zjistí, že co shora pokládal za lákavou zeleň, jsou ve skutečnosti toxické řasy pokrývající hladinu jezera uvnitř kráteru.

Skuteční historikové, jako jsme my dva, Tome, ovšem vědí, že každá legenda v sobě skrývá zrnko pravdy. Shromáždil jsem všechna dostupná svědectví a na jejich základě usoudil, že by nebylo úplně od věci zjistit, jak se věci mají. Je Amerika opravdu mrtvá, jak nás o tom odedávna přesvědčovali moudří muži jako Valentin? Nebo skutečně existuje daleko na severu kraj, kam lovci Startechu nezabloudí, protože je příliš vzdálený od mrtvých měst a kde tající vody stékající z okraje Ledové pustiny odplavily všechen jed, takže se tu mrtvý kontinent znovu probudil k životu?

A tak jsem se já, profesor Pennyroyal osobně, rozhodl odhalit pravdu. Vyrazil jsem na jaře roku '89 a neměl jsem nejmenší představu, co vlastně čekám. Letěl jsem spolu se čtyřmi společníky svou vzducholodí jménem *Allan Quatermain*. Překonali jsme Severní atlantský oceán a zanedlouho jsme přistáli na březích Ameriky poblíž místa, kde se podle starověkých map kdysi nacházelo město New York. Kraj to byl skutečně mrtvý, tak jak jsme slýchali od svých předchůdců: všude jen řady obrovských kráterů, jejichž úbočí se v úděsném žáru boje, který se odehrál před tisíci let, spekla do hmoty zvané lité sklo.

Znovu jsme se vznesli a pokračovali na západ, do samého nitra mrtvého kontinentu, když tu nás potkala osudná katastrofa. Bouře běsnící takřka nadpřirozenou silou smýkla mým ubohým *Allanem* o zem právě uprostřed nedozírné divočiny prosycené jedem. Tři z mých společníků zahynuli při strašlivém nárazu a další skončil o pár dnů

později na otravu, když se napil z jezírka, které se na první pohled zdálo průzračně čisté, ale bylo nejspíš zamořené jakousi starověkou chemikálií, protože ten nešťastník celý zmodral a páchl jako staré ponožky.

Sám jsem se pak vlekl dál na sever. Přešel jsem Kráterovou nížinu, kde kdysi stávala legendární města Chicago a Milwaukee. Už jsem ztratil veškerou naději, že bych kdy mohl dosáhnout zelených plání. Upínal jsem se jen na to, že se mi snad podaří dorazit na okraj Ledové pustiny, kde mě třeba zachrání skupinka kočovných Sněhorádů.

Postupem času ale pohasla i tahle naděje. Vyčerpaný dlouhým putováním a nedostatkem vody jsem zůstal ležet ve vyschlém údolí mezi rozeklanými černými horami. ‚Takhle tedy končí Nimrod Pennyroyal?‘ zvolal jsem v zoufalství, a ohromné kamenné špice jako by odpovídaly: ‚Přesně tak.‘ Ztratil jsem veškerou naději, chápeš? Poručil jsem duši bohyni smrti a zavřel jsem oči. Byl jsem přesvědčený, že až je zase otevřu, budu už jedním z přízraků v Říši stínů. Pak už si vzpomínám jen na to, že jsem ležel na dně kánoe zabalený v kožešinách a jacísi okouzující mladí lidé mě vezli dál na sever.

Nebyli to ale kolegové, kteří sem zabloudili při objevitelských výpravách z Loviště, jak jsem se zprvu domníval. Byli to domorodci! Skutečně, v nejsevernějším cípu mrtvého kontinentu opravdu žije jakýsi domorodý kmen! Do té doby jsem nepochyboval o tradičním výkladu, který cech historiků nepochybně vtloukal do hlavy i tobě a podle něhož se těch pár zoufalců, kteří pád Ameriky přežili, uchýlilo na ledové pláně severu a smísilo se s Inuity, čímž vznikla dnešní rasa Sněhorádů. Nyní

jsem ovšem pochopil, že někteří zůstali, primitivní, divošští potomci národa, jehož chamtivost a sobectví kdysi přivodily zkázu celého světa – a přesto v sobě měli dostatek lidskosti na to, aby zachránili zuboženou trosku, jakou byl v tuhle chvíli Pennyroyal.

Brzy jsem se se svými zachránci naučil posuňky a gesty domluvit. Byl to mladý pár, chlapec a děvče, a jmenovali se Ruční praní a Zásilka s dodejkou. Podle všeho byli právě na vlastní výpravě, když mě našli, a hledali v rozvalinách města Duluth lité sklo. (Zjistil jsem mimochodem, že si příslušníci tohoto divošského kmene cení náhrdelníky z litého skla neméně než kterákoli elegantní dáma z Paříže nebo Traktiongradu. Oba mí mladí přátelé byli vyzdobení také náramky a náušnicemi ze stejného materiálu.) Dokonale ovládali umění, jak v hroživých amerických pouštích přežít. Uměli pod kameny najít jedlé larvy a podle rozšíření určitého typu řasy rozpoznali pitnou vodu. Přesto ale nepocházeli z téhle pustiny. Ne, jejich domov ležel kdesi dál na severu, a teď se tam podle všeho i se mnou vraceli!

Jistě si dovedeš představit, co to pro mě znamenalo, Tome! Pluli jsme proti proudu řeky, ale zároveň to byla cesta proti proudu času, až do samých počátků života na Zemi. Zpočátku jsem kolem sebe viděl jen holé skály, ze kterých čas od času vystupovaly věky ohlodané kameny nebo pokroucené nosníky některé z ohromných staveb, na které byli naši předkové tak hrdí. Pak jsem ale jednoho dne uviděl chomáček zeleného mechu a po něm další. A když jsme směřovali na sever ještě několik dalších dní, objevila se tráva a kapradiny a oba břehy byly porostlé hustými trsy sítiny. Řeka tu byla nesrovnatelně čistší

a Zásilka s dodejkou chytil ryby, které pak Ruční praní večer pekla na břehu na ohni. A ty stromy, Tome! Buky a duby a borovice, kam až oko dohlédlo, a pak se řeka rozevřela do ohromného jezera, na jehož břehu stály jednoduché příbytky domorodců. Pro historika to byl hotový ráj! Po dlouhých tisíciletích Amerika opět ožila!

Strávil jsem u těch pohostinných lidiček celé tři roky, ale podrobnostmi tě nebudu unavovat. Koho by ostatně zajímalo, jak jsem zachránil náčelníkovu dceru Zárůční lhůtu ze spárů hladového medvěda, jak se do mě zamilovala a jak mi nezbylo než utéct před jejím zuřivým snoubencem. Nebudu tě nudit líčením, jak jsem po strastiplné cestě dál na sever dorazil po mnoha dobrodružstvích přes Ledové pláně zpátky do Loviště. Až přistaneme v Brightonu, můžeš se o tom všem dočíst v mém meziměstském bestselleru *Překrásná Amerika*.

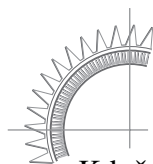

Tom dlouho mlčky seděl a hlavou se mu honily úžasné představy krajů, které mu Pennyroyal právě vylíčil. Ani se mu nechtělo věřit, že o profesorově objevu nikdy dřív neslyšel. Tohle přece byla převratná novina! Neslýchaná! Jak mohl být cech historiků tak zabeდněný, že toho skvělého muže nepřijal do svých řad?

„A to jste se tam nikdy nevrátil, pane profesore?“ zeptal se po chvíli. „Druhá expedice s lepším vybavením by přece...“

„Bohužel, Tome,“ povzdychl si Pennyroyal. „Nepodařilo se mi najít nikoho, kdo by byl ochoten financovat další výpravu. Nezapomínej, že můj fotoaparát a vybava na sběr vzorků vzala za své při ztroskotání *Allana*

Quatermaina. Na odchodu jsem si sice vzal pár drobností domorodé výroby, ale během té dlouhé cesty jsem o všechny přišel. Neměl jsem důkazy, tak jak jsem mohl doufat, že někoho přesvědčím, aby mi poskytl peníze? Jak se ukázalo, slovo alternativního historika nemá dostatečnou váhu. Jen si to představ, Tome,“ potřásl smutně hlavou. „Do dnešního dne se najdou lidé, kteří nevěří, že jsem v té Americe vůbec kdy byl.“

5 ~ FOX SPIRITS

Když se Hester druhého dne ráno probudila, z pilotní kabiny se ještě pořád ozýval Pennyroyalův pronikavý hlas. To tam seděl celou noc? Asi ne, usoudila, zatímco si oplachovala obličej nad maličkým umyvadlem v kuchyňce vzducholodě. Na rozdíl od chudáka Toma se stačil vyspat a sešel dolů až teď, když ho přilákala vůně Tomovy kávy.

Při čištění zubů se zahleděla ven z okénka – už dávno se naučila vyhýbat se pohledu na vlastní tvář v zrcadle nad umyvadlem. Nažloutlý odstín oblohy připomínal ztuhlý pudink s rebarborovou šmouhou oblaků. Přímouprostřed se vznášely tři nehybné černé tečky. Špinavá smítka na skle, pomyslela si Hester, ale když se je pokusila setřít rukávem, ukázalo se, že se mylila. Zamračila se, sáhla po dalekohledu a pozorně se na skvrnky zahleděla. Mračila se u toho čím dál víc.

Když došla do palubní kabiny, Tom se právě chystal ke spánku. Vichr stále nepolevoval, ale dostali už se z dosahu vrcholků hor, takže sice zpomaloval jejich postup, ale nehrozilo, že by jimi smýkl do oblaku sopečného prachu nebo proti rozeklané skále. Tom vypadal unaveně, ale když se Hester objevila v nízkém průlezu, spokojeně se na ni usmál. Pennyroyal seděl na sedadle druhého pilota a v ruce držel hrnek nejlepší kávy, jaká byla na palubě k mání.

„Pan profesor mi vyprávěl o svých expedicích,“ obrátil se Tom k Hester nadšeně, zatímco ji pouštěl na svoje

místo u kontrolního panelu. „Nevěřila bys, co všechno zažil.“

„To máš asi pravdu,“ přikývla. „Ale momentálně by mě ze všeho nejvíc zajímalo, proč nás pronásleduje letka stíhaček.“

Pennyroyal vykvikl strachy, načež si rychle zakryl ústa rukou. Tom popošel k oknu na levoboku a Hester mu ukázala, kam se má podívat. Tečky už byly blíž a snadno v nich rozeznal vzducholodě; byly tři a letěly v jedné řadě.

„Třeba to jsou kupci na cestě do Přístavu,“ poznamenal s nadějí.

„Tohle nevypadá jako konvoj,“ zavrtěla hlavou Hester. „Letí v bojové formaci.“

Tom stáhl z háčku pod kontrolním panelem dalekohled. Vzducholodě od nich byly vzdálené asi deset mil, ale letěly rychle a byly, jak viděl, důkladně vyzbrojené. Na pláštích rozeznával jakési zelené znaky, ale jinak byly všechny tři čistě bílé. Kupodivu vypadaly o to výhrůžněji; připomínaly přízraky vzducholodí ženoucích se plnou rychlostí svítáním.

„Jsou to bitevní lodě Ligy,“ řekla Hester. „Poznám to podle těch plamenů na krytech motorů. Murasaki Fox Spirits.“

Z jejího přiškrceného hlasu zazníval strach, a nebylo divu. V posledních dvou letech se Lize antimobilisté ostražitě vyhýbali, protože *Jenny Haniverová* původně patřila agentce Ligy Anně Fangové, a ačkoli se nedalo jednoznačně říct, že by Tom s Hester vzducholodě po Annině tragické smrti ukradli, příslušníci Ligy na to mohli mít jiný názor. Dalo se ale čekat, že tady na severu budou

v bezpečí, protože od zničení statické osady Špicberky se tu její ozbrojená síla příliš neukazovaly.

„Radši se jim vyhneme,“ podotkla Hester. „Obrátíme se po větru a snad jim utečeme, nebo je zkusíme setřást mezi horami.“

Tom váhal. *Jenny* byla o hodně rychlejší, než napovídala její dřevěná gondola a motory ze smetiště, ale nevěřil, že by předčila *Fox Spirits*. „Když budeme utíkat, bude to vypadat, že máme něco na svědomí,“ namítl. „Nic špatného jsme neudělali. Promluvím s nimi, zjistíme, o co jim jde...“

Sáhl po vysílačce, ale v tu chvíli ho chytil za ruku *Pennyroyal*. „Tome, nedělej to! Já o těch bílých lodích slyšel. S vojskem Ligy nemají nic společného. Patří Zelené bouři, což je fanatická skupina, která se vyčlenila z Ligy a má vlastní tajné základny právě na severu. Jsou to extremisté, kteří chtějí zničit veškerá města i s lidmi v nich. Bohové s námi, jestli nás dostanou do spárů! Všechny by nás na místě povraždili.“

Slavný badatel měl ve tváři barvu luxusního tvarohového sýra, na čele a nose se mu leskly kapičky potu a ruka, kterou svíral *Tomovo* zápěstí, se zřetelně třásla. Tom v první chvíli nechápal, co to s ním je. Když má někdo za sebou tolik dobrodružství jako pan profesor, nemůže přece mít strach, nebo snad ano?

Hester se obrátila zpátky k oknu právě včas, aby viděla, jak jedna z lodí vypálila k jejich návětrné straně raketu a zároveň dala *Jenny* znamení, aby zastavila a nechala druhou posádku nastoupit. Nebyla si jistá, jestli *Pennyroyal* mluví pravdu, ale bílé lodě nesporně působily zlověstně. A rozhodně nenarazily na *Jenny* náhodou, o tom byla přesvědčená. Někdo je vyslal, aby ji našly.

Dotkla se Tomovy paže. „Rychle pryč.“

Tom zatáhl za páky kormidla a nasměroval *Jenny* zpátky k severu tak, aby ji popoháněla síla větru v zádech. Pak přecvakl několik menších páček dopředu a motor se rozburácel na vyšší obrátky. Další páčkou pak vyklopil malé plachty, půlkruhy silikonového hedvábí napjaté od krytů motorů k bokům plynem naplněného pláště, díky nimž se vítr mohl opřít do *Jenny* větší silou.

„Vzdalujeme se od nich!“ zavýskl Tom, když v periskopu uviděl zrnitý převrácený obraz oblohy za sebou. Ale pronásledovatelé se nevzdávali. Změnili kurz podle *Jenny* a zvýšili výkon motorů. Za hodinu už byli tak blízko, že Tom s Hester rozeznali symbol namalovaný na jejich pláštích – a nebylo to rozlomené kolo Ligy antimobilistů, ale křivolaký zelený blesk.

Tom bedlivě zkoumal šedavou krajinu pod nimi v naději, že zahlédne nějaké město, ve kterém by se mohli skrýt. Široko daleko viděl jen pár pomalých laponských pasteveckých městeček, která hnala tundrou v dálce na východě svoje stáda sobů, ale k těm se nemohli dostat, aniž by jim Fox Spirits odřízly cestu. Přimo před nimi se na obzoru tyčily Tannhäuserovy hory, jediné místo, kde by se snad v hlubokých kaňonech a oblacích kouře dal najít nějaký úkryt.

„Co budeme dělat?“ zeptal se.

„Leť dál,“ navrhla Hester. „Třeba je v horách setřese.“

„Co když po nás vypálí rakety?“ kňučel Pennyroyal. „Jsou čím dál blíží! Co když po nás začnou střílet?“

„Chtějí *Jenny* dostat vcelku,“ zavrtěla hlavou Hester. „Rakety nebudou riskovat.“

„*Jenny*? Proč by stáli o takovou starou rachotinu?“ Pennyroyal byl v napjaté situaci podrážděný a nedůtklivý. Když mu Hester ve stručnosti vysvětlila, jak to s vzducholodí bylo, chytil se za hlavu. „Tohle je bývalá loď Anny Fangové? Svatá Clio! Poskitte všemohoucí! Ti fanatici ze Zelené bouře Annu Fangovou zbožňují! Jejich hnutí povstalo z popela Letecké flotily severu a všichni složili přísahu, že pomstí každého, koho londýnští agenti v Batmunk Gompě zabili! Ovšemže chtějí její vzducholod' zpátky! Bohové milosrdní, proč jste mi neřekli, že je tahle loď kradená? Okamžitě mi vraťte peníze!“

Hester ho odstrčila stranou a sklonila se nad mapami. „Tome?“ ozvala se s pohledem upřeným na mapu hor. „Kousek na západ je v sopečném pásu mezera, jmenuje se Dračí průsmyk. Třeba tam najdeme nějaké město, kde by se dalo přistát.“

Vystoupili vysoko do řídkého vzduchu nad zasněženými vrcholy hor a v jednu chvíli jen o vlásek unikli oblaku kouře, který se hustě valil z jícnu mladé sopky. Letěli už celé hodiny, ale po průsmyku nebo městu nebylo ani potuchy, zato tři stíhací vzducholodě vytrvale zkracovaly jejich náskok a vypálily už dokonce několik raket, které prosvištěly kolem oken a vybuchly těsně vedle boku gondoly.

„Quirke s námi,“ vykřikl Tom, jenže Quirke býval hlavním bohem Londýna, a když nehnul prstem, aby zachránil vlastní město, těžko se dalo čekat, že by přispěchal na pomoc otlučené vzducholodi ztracené v sírových výparech kdesi nad Tannhäuserovými horami.

Pennyroyal se pokoušel vecpat pod stůl s mapami. „Oni po nás vážně střelají!“

„Děkuju za vysvětlení,“ utrhla se na něj Hester, zklamáná, že její odhad nevyšel. „Zrovna jsme si říkali, co to kolem tak bouchá.“

„Ale říkála jsi, že nebudou střílet!“

„Míří na motory,“ řekl Tom. „Jestli je zasáhnou, zůstaneme viset na místě, dokud nás nezaháknou a nepošlou nám sem návštěvu.“

„A nemůžete tomu nějak zabránit?“ naléhal Pennyroyal. „Nemůžete jim to oplatit?“

„My žádné rakety nemáme,“ odpověděl Tom nešťastně. Po poslední děsivé bitvě nad Londýnem, při níž sestřelil *Výtah do třináctého patra* a na vlastní oči viděl, jak jeho posádku stravuje uvnitř hořící gondoly oheň, se zapřísáhl, že *Jenny Haniverová* bude mírumilovnou lodí a její raketomety zůstanou prázdné. Teď ale začínal pochybovat, jestli to s těmi ohledy nepřehnal. Jeho vinou Hester i profesor co nevidět padnou do rukou Zelené bouře.

Kolem okna prosvištěla další raketa. Nezbyvalo než něco podniknout, cokoli. Ještě jednou v duchu poprosil o pomoc Quirka a pak prudce stočil Jenny doleva a zamířil dolů do bludiště horských stěn, prokličkoval ve stínu větry vyhlodaných čedičových skal a nakonec se znovu vynořil ve svitu slunce.

V tu chvíli spatřil hluboko, hluboko pod sebou a daleko vpředu další honičku. Skrže skalní rozsedlinu se hnalo jako o život drobounké paběrkářské městečko a za ním se s tlamou dokořán valilo ohromné třípatrové mobilní město pokryté rzí.

Právě k němu teď Tom zamířil. Kdykoli letmo mrkl do periskopu, viděl, že jim trojice Fox Spirits vytrvale letí v patách. Pennyroyal si okusoval nehty a drmolil jména

jakýchsi obskurních božstev: „Ó veliký Poskitte! Ó Deeble, ušetři nás!“ Hester znovu zapnula vysílačku, pozdravila město, k němuž se rychle blížili, a požádala o povolení k přistání.

Chvíli bylo ticho. Ze skalní stěny o třicet metrů před nimi vyletěla sprška odštěpků a prachu, jak se do ní za-bořila další raketa. Pak se v praskání vysílačky ozval ženský hlas. Operátorka mluvila anglicky s výrazným slovanským přízvukem. „Tady správa leteckého přístavu města Novaja-Nižnyj. Váš požadavek se zamítá.“

„Cože?“ vyjekl Pennyroyal.

„Ale to přece...“ začal Tom zaskočeně.

„Jsme v nouzové situaci!“ odpověděla Hester do vysílačky. „Pronásledují nás!“

„My víme.“ Hlas zněl omluvně, ale slova byla jednoznačná. „Nestojíme o potíže. Novaja-Nižnyj je mírumilovné město. Vzdalte se, prosím, nebo po vás budeme střílet.“

Raketa vystřelená stíhací vzducholodí v čele vybuchla těsně za zádí. Další výhružky Novaja-Nižného se utopily ve změti hrozivých hlasů pilotů Zelené bouře, ale za okamžik k nim ženský hlas znovu pronikl: „Vzdalte se, *Jenny Haniverová*, nebo budeme střílet,“ opakoval naléhavě.

V tu chvíli Toma něco napadlo.

Nebyl čas vysvětlovat Hester, co se chystá udělat. Beztak by s tím nejspíš nesouhlasila, protože to byl manévř vypůjčený od Valentina; popisoval ho v jakési epizodě *Dobrodružství historika v terénu*, jedné z mnoha knih, které Tom s nadšením hltal ve svých učednických dnech, kdy ještě neměl ponětí, co takové dobrodružství